

Pàgina olímpica

Plaça Gran, servei olímpic

Durant la visita de la premsa comarcal a l'Anella Olímpica de Montjuïc i a la Vila Olímpica del Poble Nou la nostra revista també hi fou present. Les fotografies que reproduïm en aquesta pàgina en són testimoni. L'Olimpisme amb tot el seu moviment esportiu i amb la seva forta incidència social mereixerà d'una manera especial l'atenció del nostre setmanari. Amb aquesta pàgina iniciem una nova secció, pàgina olímpica, amb la intenció de proporcionar una informació adient als nostres lectors de les Olimpíades d'ahir i d'avui. Unes Olimpíades són un període de quatre anys que acaba amb la celebració dels Jocs, el moment culminant de l'Olimpisme. Les Olimpíades de Barcelona són ja a mig camí de la seva singladura i les instal·lacions, unes ja acabades i altres dintre d'un ritme enfervorit de construcció fan endevinar que el moment estelar és gairebé a l'abast de la mà. Les Olimpíades de Barcelona són patrimoni del poble català, perquè d'acord amb la Carta Olímpica els seus organitzadors no són pas els estats, sinó les ciutats. El paràgraf tercer de la regla 3 de la carta olímpica diu: "Cap país ni cap persona no podrà ser objecte de discriminació per motius racials, religiosos o polítics". Aquesta norma recolza amb claredat l'afirmació que els Jocs de Barcelona 92 són patrimoni de Catalunya i dels catalans.

L'Olimpisme és un servei a la humanitat. Un servei de convivència en pau a través de l'esport, que ha esdevingut, i d'alguna manera fa molts segles que ja ho ha estat, un gran instrument d'integració social. Però com en totes les coses dels homes, l'olimpisme corre el perill d'esdevenir també un instrument social de marginació, massa poderós. Una prova en són les polèmiques que els Jocs de Barcelona han desvetllat sobretot per culpa del fabulós desembossament econòmic que representa. Es fa difícil entendre en una societat que lluita pel benestar força deficitari, com es poden aconseguir tants de milions per unes competicions que només duren quinze dies. Per a molta gent esdevé molt difícil relacionar una realitat amb l'altra. I aquest és un punt de debat força interessant. Personalment penso que els Jocs Olímpics són un esdeveniment important per a tot país. Però... sempre existeix un però. Per exemple, és molt afalagador per a Granollers ésser sub-seu Olímpica i construir un luxós Pavelló Olímpic. El però és prudent per a la ciutat aquesta construcció? Quines conseqüències socials i econòmiques se'n derivaran? El debat ha de ser equilibrat. Certament que existeixen arguments per a cada opinió. Del conjunt de totes en podria sortir una llum més clara. L'olimpisme a debat.

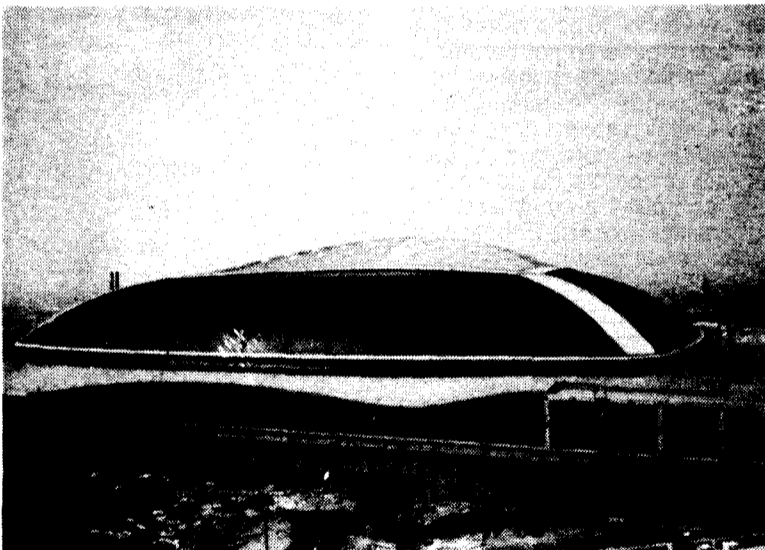
Joan Sala i Vila

Els representants de la premsa comarcal a l'Estadi de Montjuïc

Comprovant la bondat de les pistes d'atletisme

El Palau Sant Jordi

Obres de la infraestructura urbana. Estaran acabades?

El primer olímpic català

"El General L. Múnicus Matalis, que en els Jocs Olímpics 227 guanyà la cursa de carros, féu donació del carro guanyador al Santuari. Fou Pretor i Precónsol de Líbia".

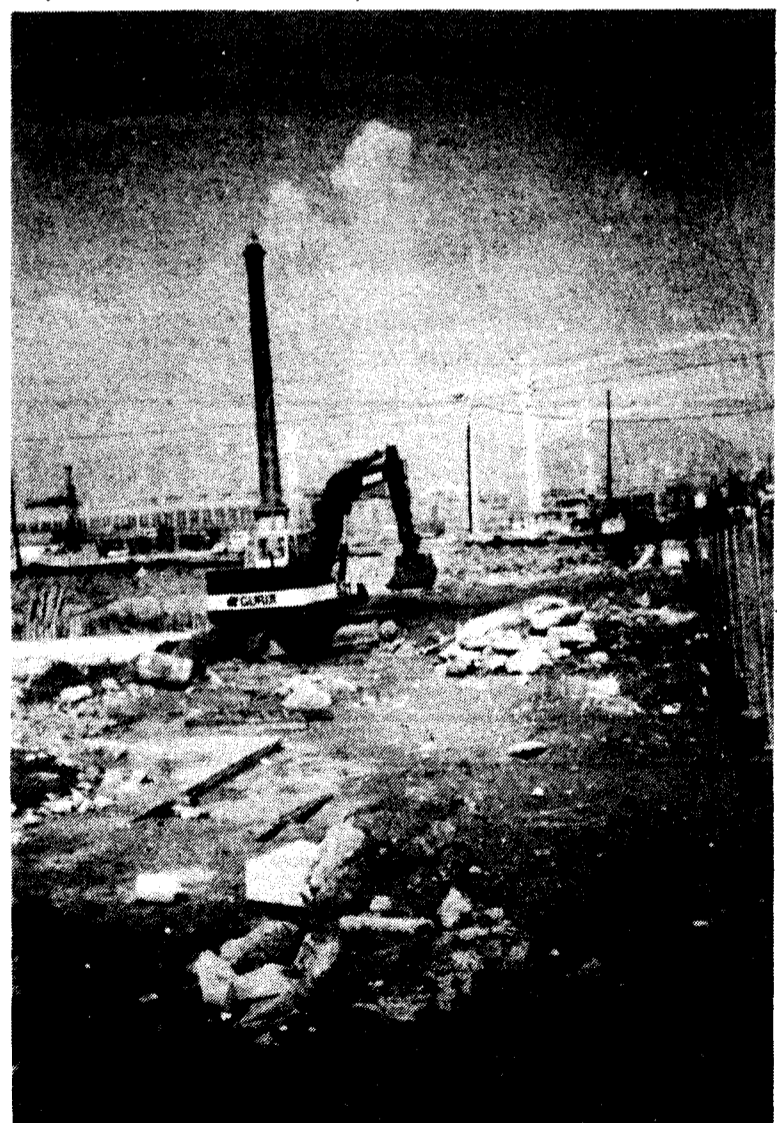
Aquesta inscripció es llegeix a l'estela que es conserva al Museu Arqueològic de Barcelona. El primer olímpic català va néixer a Barcelona als voltants de l'actual plaça de Sant Jaume. Era l'any 97. El seu pare era membre del Senat romà i escriptor llatí especialitzat en nàutica i era molt aficionat als cavalls de cursa i en posseïa quadres. El seu fill n'heretà aquesta afició i esdevingué un gran auriga de carros de guerra i de competició. En els 227 Jocs Olímpics celebrats a Grècia

l'any 129, fou brillant vencedor d'una de les proves més espectaculars dels Jocs: la cursa de quàdrigues. Fou coronat amb llorer i branques d'olivera i el seu nom esculpit en un sòcol de marbre del Santuari de l'Olimp.

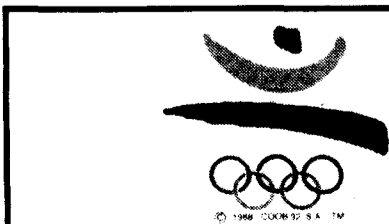
En el mateix museu existeix una altra làpida de Luci Cecili Optat, també del segle II i de Barcelona, que era un patrocinador d'atletes i lluitadors. Una clara confirmació de l'esportivitat de l'antiga Barcino que es convertí uns segles més tard en l'actual Barcelona. En aquella època la ciutat gaudia d'unes bones instal·lacions esportives. Sota el Museu de la Ciutat es troba una de les grans piscines de les termes d'aquell temps.

Tot just comencen. Hi arribaran a temps?

Resta molta feina per fer amb molt poc de temps

Barcelona '92